

20. Stubbs M. Discourse Analysis : The Sociolinguistic Analysis of Natural Language / M. Stubbs. – Oxford : Basil Blackwell, 1983. – 288 p.

REFERENCES

1. Arutiunova, N. D. (1990). Diskurs. Lingvisticheskiy entsiklopedicheskiy slovar. [Discourse. Linguistic dictionary]. Moscow.
2. Benvenist, E. (1974). Obschaya lingvistika. [General linguistics]. Moscow. https://vk.com/doc280125750_421461348?hash=eb14b6d37be7b71f3a&dl=a6c2d747473a7144f5.
3. Dake, T. A. van. Strategii ponimaniya svyaznogo teksta. [Strategies for understanding the text]. <http://www.twirpx.com/file/235883>.
4. Demyankov, V. Z. (1982). Anglo-russkie terminy po prikladnoy lingvistike i avtomaticheskoy obrabotke teksta. [English-Russian terms on applied linguistics and automatic text processing]. Moscow.
5. Yokoyama, O. B. (2005). Kognitivnaya model diskursa i russkiy poryadok slov. [The cognitive model of discourse and the Russian word order]. Moscow.
6. Karasik, V.I. (2011). Modusy institutsionalnogo diskursa // Diskurs kak sotsialnaya deyatel'nost: priority i perspektivy [Modus of institutional discourse]. Moscow.
7. Krasnyh, V.V. (1998). Virtualnaya realnost ili realnaya virtualnost? (Chelovek. Soznanie. Kommunikatsiya) [Virtual reality or real virtuality?]. Moscow.
8. Kubryakova, E. S. (2000). O ponyatiyah diskursa i diskursivnogo analiza v sovremennoy lingvistike. [On the concepts of discourse and discursive analysis in modern linguistics]. Moscow.
9. Kubryakova, E. S. (1995). Evolyutsiya lingvisticheskikh idey vo vtoroy polovine XX veka: (Opyt paradigmalnogo analiza). [Evolution of linguistic ideas in the second half of the twentieth century: (Experience of paradigm analysis)]. Moscow.
10. Selivanova, E.A. (2004). Osnovy lingvisticheskoy teorii teksta i kommunikatsii. [Fundamentals of linguistic theory of text and communication]. Kyiv.
11. Selivanova, O. A. (2006). Suchasna linhvistyka: terminolohichna entsyklopediia. [Modern linguistics: terminological encyclopedia]. Kyiv.
12. Serio, P. (1999). Kak chitayut teksty vo Frantsii. [How to read texts in France]. <http://aperlov.narod.ru/texts05/serio.pdf>.
13. Simonenko, L.O. (2001). Suchasna linhvistyka: terminolohichna entsyklopediia. [Ukrainian scientific terminology: the state and prospects of development]. Kyiv.
14. Sinelnikova, L. N. (2005). Slova-kontseptyi kak metazyzyk poezii. [Words-concepts as a meta-language of poetry]. Luhansk.
15. Stepanov, Yu. S. (1995). Yazyk i nauka kontsa 20 veka. [The language and science of the late 20th century]. Moscow.
16. Sukhiy, S.A. (1998). Pragmalingvisticheskoe modelirovanie kommunikativnogo protsessa. [Pragmalinguistic modeling of the communicative process]. Krasnodar.
17. Stern, I. B. (1998). Vybrani topiky ta leksykon suchasnoi linhvistyky. Entsyklopedychnyi slovnyk dlia fakhivtsiv z teoretychnykh humanitarnykh dystsyplin ta humanitarnoi informatyky. [Selected topics and lexicon of modern linguistics]. Kyiv.
18. Habermas J. (1991). The Theory of Communicative Action / J. Habermas. – Cambridge : Polity Press.
19. Harris Z. S. (1952). Discourse Analysis / Z. S. Harris // Language.
20. Stubbs M. (1983). Discourse Analysis : The Sociolinguistic Analysis of Natural Language / M. Stubbs. – Oxford : Basil Blackwell.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Наталія Акульшина – кандидат філологічних наук, доцент Національної академії Служби безпеки України (Київ).
Наукові інтереси: когнітивна лінгвістика.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Nataliia Akulshyna – Candidate of Philology, Associate Professor of the National Academy of Security Service of Ukraine (Kyiv).
Scientific interests: cognitive linguistics.

УДК 378.016:811

МОВНІ ЕЛЕМЕНТИ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ЧИННИКИ УСПІШНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ ФУНКЦІЇ ОСОБИСТОСТІ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

Олександра БОРЗЕНКО (Харків, Україна)

e-mail: saphochka1@gmail.com

БОРЗЕНКО Олександра. МОВНІ ЕЛЕМЕНТИ КОМУНІКАЦІЇ ЯК ЧИННИКИ УСПІШНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ ФУНКЦІЇ ОСОБИСТОСТІ ПРИ ВИВЧЕННІ ІНОЗЕМНОЇ МОВИ

У статті проаналізовано значний обсяг наукового матеріалу, який свідчить про наголошення науковцями, що успішна комунікативна функція особистості, її мовна діяльність є різновидом діяльності людини; що комунікативна функція – головна

функція мови; що необхідність спілкування людини спричинило появу мови; що у процесі формування думки мова виконує як мислетворчу функцію, так і комунікативну. Визначено, що для успішної міжкультурної комунікативної функції особистості найважливішими мовними елементами комунікації є дискурс, мовленнєвий акт і мовленнєвий жанр.

Ключові слова: особистість, мова, дискурс, мовленнєвий акт, мовленнєвий жанр, міжкультурна комунікація, іноземна мова

BORZENKO Oleksandra. LANGUAGE ELEMENTS OF COMMUNICATION AS FACTORS OF SUCCESSFUL COMMUNICATIVE FUNCTION OF THE PERSON IN THE STUDY OF FOREIGN LANGUAGE

The article analyzes a considerable amount of scientific material, which indicates that the scientists put emphasis on that a successful communicative function of the person, his/her linguistic activity is a form of human activity that reflects the interaction of social and intellectual in his/her behavior, as well as the ability to carry out complex, multicomponent, dynamic, holistic communication; that communicative function is the main function of language; that the necessity of communication of the person led to the appearance of language; that in the process of formulating the thought the language performs both thought-creating and communicative functions. It is determined that for the successful intercultural communicative function of the person the most important language elements of communication are discourse, speech act and speech genre. Their main features and hierarchical relationships are found out. It has been established that discourse is recognized as the most important category of interpersonal communication. The concept of discourse is associated with all the manifestations of communication in society, communication within individual channels, the expression of rules of communication, a way of presenting the purpose of the speakers. Discourse is defined as a carrier of various types of information in communication: rational, spiritual faith, worldview, spurs, etc. In many papers, discourse is perceived as a manifestation of cultural communication, ethno-cultural features of communication, cultural and historical features of communication. The social, age and sex characteristics of communication participants are also identified with the types of discourse. It is noted that the most important thesis of the theory of speech acts proves that the minimum unit of human communication is not a sentence or a statement, but a certain type of speech act. The theory of speech acts is used to explain and describe the strategies and tactics of speech influence. History and private life are based on speech acts. It is determined that the unit of communication, which unites various speech acts, is a speech genre. Practical possession of the speech genre is an essential aspect of the person's speech competence. The role of the speech genre in communication is significant: together with discourse (more precisely within its boundaries) they organize human speech.

Key words: person, language, discourse, speech act, speech genre, intercultural communication, foreign language.

Постановка проблеми. Особистості при вивченні іноземної мови важливо знати й ефективно використовувати мовні елементи комунікації для формування мовної свідомості національної специфіки мови, що вивчається; мовленнєвої поведінки, досконалого висловлювання та успішної міжкультурної комунікації.

Аналіз досліджень. Проблему мовленнєвої діяльності особистості активно досліджували науковці багатьох країн світу (В. Адмоні, Ф. Бациевич, Л. Блумфілд, І. Бодуен де Куртене, І. Голубовська, В. фон Гумбольдт, Г. Кларк, Е. Косеріу, Дж. Остін, О. Почепцов, Ф. де Соссюр, М. Стаббз, Д. Хаймз, М. Халідей, З. Харріс, О. Яшенкова та ін.) упродовж тривалого часу. Вчені наголошують, що успішна комунікативна функція особистості, її мовна діяльність є різновидом діяльності людини, що відображає взаємодію соціального, інтелектуального в його поведінці, а також спроможність здійснювати складне, багатокомпонентне, динамічне, цілісне спілкування. Аналіз значного обсягу наукового матеріалу свідчить, що у своїх працях науковці намагаються виявити в яких співвідношеннях перебувають мовленнєві категорії, мовні елементи комунікації та які з них найповніше відображають сутність комунікативної функції у реальному спілкуванні, тощо.

Останнім часом в наукових дослідженнях набувають актуальності питання інформативності мовних елементів (В. Гак, А. Греймас, К. Кеффі, В. Кухаренко та ін.).

Мета статті. Виявити основні особливості мовних елементів комунікації для успішної міжкультурної комунікативної функції особистості.

Виклад основного матеріалу. Для уміння спілкуватися людство створило тисячі мов, кожен етнос розмовляє своєю мовою. Усі вони різні та мають свої особливості: відображення явищ дійсності, будови, граматики, звукового та інтонаційного мовлення тощо. Удосконалюючись у процесі історичного розвитку мова має необмежені можливості у спілкуванні та пізнанні світу.

Існує стільки світобачень і стільки світів, скільки мов. Нові аспекти використання мови, людство розкриває усвідомлюючи її цінність та можливості. Без мови жодне суспільство не може існувати, поза суспільства вона стає мертвою. Для кожного народу мова є найдорожчим скарбом, його духом, його історією. Універсальність мови дає особистості змогу використовувати її як засіб комунікації у всіх потенційно можливих ситуаціях спілкування. Саме універсальність мови уможливує як внутрішнє, так і міжкультурне спілкування [3, с. 415, 411].

Комунікативна функція – головна функція мови. Вона здійснюється різними засобами, головнішими серед яких є мовні. Необхідність спілкування людини спричинило появу мови. У процесі формування думки мова виконує як мислетворчу функцію, так і комунікативну. Мова – є інструментом пізнання.

Людська мова – багатогранне явище, для зрозуміння сутності якої необхідно розглядати як співвідносяться її мовні елементи комунікації, яких впливів вона зазнає ззовні, чому відбуваються зміни мови у процесі її історичного розвитку, у яких формах вона втілюється і яких функцій набуває [4, с. 10].

При взаємодії мови і культури, формується процес появи та утворення мовних елементів комунікації. Незважаючи на різноманітність джерел формування, вони поєднані спільною рисою та орієнтовані на людину, на різноманітні сфери її діяльності, на мовну систему звичаїв, обрядів, вірувань, побуту, менталітету, етносу. Вони позначають предмети, ознаки, дії навколишньої дійсності [2, с. 50].

Спілкування людей завжди відбувається в межах певної культури з використанням конкретної етнічної мови та законів спілкування. Процес спілкування, його атмосфера, тональність, кінцевий результат, успіх або невдача значною мірою залежать від комунікативної майстерності учасників. Комунікація є особливим модусом існування живої людської мови з притаманною лише йому категоріальною організацією елементів комунікації. До найважливіших мовних елементів комунікації відносять дискурс, мовленнєвий акт і мовленнєвий жанр [1, с. 216, 152].

Термін «дискурс» використовується у різних значеннях, що дає змогу вченим стверджувати про «розмитість» його поняттєвих меж. Поняття дискурсу асоціюється з усіма виявами комунікації в суспільстві (комунікативний дискурс, мовний, вербальний, невербальний, сучасні дискурсивні практики, дискурс мовчання) комунікацією у межах окремих каналів (візуальний, слуховий, тактильний), виявом правил спілкування, способі викладу та втілення прагматичної мети мовців (етикетний, лайливий, дидактичний). Дискурс визначають також як носія різних типів інформації в комунікації: раціональної (раціоналізму, об'єктивний, суб'єктивний, правди, істини, брехні); духовної віри, світобачення, поривань тощо (духовний, сакральний релігійний, філософський, метафізичний, християнський, православний, міфологічний, міфічний, символічний). У багатьох текстах дискурс сприймається як вияв культурної комунікації (дискурс культури, культурний, модернізму), етнокультурних особливостей спілкування (міжкультурний, різномовний), культурно-історичних особливостей комунікації. Соціальні, вікові та статеві характеристики учасників комунікації також ототожнюються з типами дискурсу. У своїх працях Т. ван Дейк подає дискурс як «розмиту» категорію. Інші вчені вказують на його полісемію, навіть вбачають омонімічні розходження окремих значень, оскільки ця категорія вживається в різних науках з різним значенням. Сучасна українська лінгвістка Н. Сукаленко вважає, що цей термін знаходиться між текстом, контекстом, функціональним стилем, підмовою тощо [1, с. 153, 154].

За Ф. Бацевичем, дискурс – це тип комунікативної діяльності, інтерактивне явище, мовленнєвий потік, що має різні форми вияву (усну, писемну, паралінгвальну) відбувається в межах конкретного каналу спілкування, регулюється стратегіями і тактиками учасників спілкування; синтез когнітивних, мовних і позамовних (соціальних, психічних, психологічних тощо) чинників, які визначаються конкретним колом «форм життя», залежних від тематики спілкування, і має своїм результатом створення різноманітних мовленнєвих жанрів [6, с. 118].

Найпоширеніша сучасна концепція мовленнєвих елементів ґрунтується на понятті «мовленнєвий акт». Мовленнєвий акт – це цілеспрямована мовленнєва дія, що відбувається відповідно до принципів і правил мовленнєвої поведінки, прийнятих у суспільстві. Основи теорії мовленнєвого акту заклад англіїський філософ Дж. Остін. Він акцентував увагу на існуванні висловлювань, що не просто констатують щось, а є конкретною дією, наприклад: «Оголошую вас чоловіком і дружиною». Такі висловлювання він назвав перформативами. Основна ідея теорії мовленнєвого акту полягає в тому, що, вимовляючи речення мовець здійснює певну дію: повідомляє співрозмовнику щось, просить, обіцяє, наказує, засуджує тощо; причому ці дії зумовлені інтенцією – комунікативним наміром адресанта (осмисленим чи інтуїтивним), який визначає внутрішню програму мовлення і спосіб її втілення [7, с. 93].

Одне з найважливіших положень теорії мовленнєвих актів полягає в тому, що мінімальною одиницею людської комунікації є не речення, або висловлювання, а певний вид мовленнєвого акту. Теорію мовленнєвих актів використовують також для пояснення та

опису стратегій і тактик мовленнєвого впливу. Це дає змогу дослідити комунікативні наміри, психологічні та поведінкові реакції, що притаманні реципієнту під час комунікації, вивчити соціальні наслідки актів комунікації [5, с. 102].

Основними компонентами спілкування в умовах мовленнєвого акту є адресант (мовець), адресат (слухач), повідомлення і мета спілкування. Характер їх організації визначається в мовленнєвому акті відношенням між мовцем, слухачем і повідомленням та метою спілкування (інтенцією мовця) [5, с. 100]. Повідомлення завжди зорієнтоване на відповідного адресата. У комунікації обов'язково наявний зворотний зв'язок – реакція на повідомлення з боку адресата, що повертається до адресанта [6, с. 19].

Першим класифікував мовленнєві акти Дж. Остін. Але класифікація мовленнєвих актів є актуальною проблемою і сьогодні, над якою працюють багато науковців, які уточнюють, доповнюють існуючі класифікації та створюють нові моделі та структури різних типів мовленнєвих актів за різними ознаками.

Отже, кожен мовленнєвий акт має різний вплив, який здійснює адресант на адресата. Але, незважаючи на те, що науковцями мовленнєвий акт визначено, як мінімальна одиниця спілкування, роль мовленнєвого акту у теорії комунікації також є важливою.

Визнання дискурсу найважливішою категорією міжособистісного спілкування поставило проблему базової одиниці комунікації, яка б об'єднувала різноманітні мовленнєві акти. На таку роль претендує мовленнєвий жанр. Практичне володіння мовленнєвим жанром – суттєвий аспект мовленнєвої компетенції особистості. Так, польська дослідниця А. Вежбицька, наголошуючи на важливій ролі мовленнєвого жанру у людському спілкуванні, зазначає, що суспільне життя можна уявити як велику сітку актів мови. На мовленнєвих актах ґрунтується історія (пропозиції, вимоги, переговори, умови тощо), приватне життя (запитання, відповіді, суперечки, аргументація, обіцянки, сварки, скарги, докори, зауваження та ін.). Водночас особистість намагається з інтерпретувати те, що їй кажуть інші, тобто зрозуміти, які мовленнєві акти використовують [1, с. 175, 176].

Деякі науковці наголошують, що особистість навчається формувати мовлення у жанровій формі і, чуючи чуже мовлення, уже з перших слів угадує його жанр, передбачає певний обсяг (тобто приблизну довжину мовленнєвого цілого), певну композиційну побудову, передбачає кінець, тобто із самого початку має відчуття мовленнєвого цілого [6, с. 118].

Досі не розв'язаною залишається проблема співвідношення мовленнєвого жанру і дискурсу. На перший погляд, дискурс – це певна сукупність мовленнєвих жанрів, які послідовно змінюють один одного. Насправді рух комунікації у межах дискурсу набагато складніший, ніж проста зміна мовленнєвого жанру. Складність зумовлена тим, що межі між мовленнєвим жанром у реальному спілкуванні виявляються розмитими, а їх ядерні й периферійні мовні засоби далекі від повного опису; чітко відмежовані один від одного мовленнєві жанри існують лише як ідеальні типи, насправді вони перетинаються своїми периферійними зонами, тобто мають змішаний характер; механізми переходу від одного мовленнєвого жанру до іншого у реальному спілкуванні, у якому наявна складна взаємодія комунікантів, повною мірою не вивчені. Попри значну кількість нерозв'язаних проблем, роль мовленнєвого жанру у комунікації є вагомим: поряд з дискурсом (точніше у його межах) вони організують людське мовлення [6, с. 119].

Висновок. При вивченні іноземної мови, особистість стає залежною від комунікації. Тому необхідне глибоке розуміння сутності механізмів спілкування, мовних елементів комунікації, загалом комунікації, які відіграють провідну роль в соціокультурному процесі, при породженні, сприйнятті та реалізації мовлення. Вчені встановили, що дискурс є найзагальнішою категорією; мовленнєвий акт є не лише дією, а й взаємодією; мовленнєвий жанр є тактиками спілкування. Таким чином, дискурс, мовленнєвий акт, мовленнєвий жанр дають повне відображення сутності комунікації.

БІБЛІОГРАФІЯ

1. Бацевич Ф. Основи комунікативної лінгвістики : підручник / Ф. Бацевич. – 2-ге вид., доп. – К. : ВЦ «Академія», 2009. – 376 с.

2. Борзенко О. П. Тотожність асоціативного значення, аналогічності, характеру ситуації вживання при порівнянні деяких українських та англійських прислів'їв та приказок / О. П. Борзенко // Наукові записки Національного університету «Острозька академія», Серія «Філологічна»: збірник наукових праць / укладачі: І. В. Ковальчук, Л. М. Коцюк. – Острог: Видавництво Національного університету «Острозька академія», 2016. – Вип. 62. – С. 49–52.

3. Борзенко О. П. Мова як найважливіший спосіб та основа формування знань і уявлень людини про навколишню дійсність, що об'єктивується у вигляді картин світу / О. П. Борзенко // Наукові записки. – Випуск 153. – Серія: Філологічні науки – Кропивницький: Видавець Лисенко В.Ф., 2017. – С. 411–415.

4. Вступ до мовознавства: підручник / [І. Голубовська, С. Лучканин, В. Чемес та ін.] ; за ред. І. Голубовської. – К.: ВЦ «Академія», 2016. – 320 с.

5. Куранова С. Основи психолінгвістики: навч. посіб. / С. Куранова. – К.: ВЦ «Академія», 2012. – 208 с.

6. Семенюк О. Основи теорії мовної комунікації: навч. посіб. / О. Семенюк, В. Парашук. – К.: ВЦ «Академія», 2010. – 240 с.

7. Яшенкова О. Основи теорії мовної комунікації: навч. посіб. для самостійної роботи студента / О. Яшенкова. – К.: ВЦ «Академія», 2011. – 304 с.

REFERENCES

1. Batsevych, F. (2009). *Osnovy komunikatyvnoyi linhvistyky*. [Basics of communicative linguistics]. Kyiv: VTs "Academiya".

2. Borzenko, O. (2016). *Totozhnist' asotsiatyvnoho znachennya, analohichnosti, kharakteru sytuatsiyi vzhyvannya pry porivnyanni deyakykh ukraiyns'kykh ta anhliys'kykh prysliv'yiv ta prykazok* [Identity of connotative meaning, similarity, nature of the situation of use when comparing some Ukrainian and English proverbs and sayings] *Naukovi zapysky*. Seriya: Filolohichna – Research Bulletin. Series: Philological, (Issue 62). Ostroh: Vydavnytstvo Natsionalnoho universytetu «Ostrozka akademiia».

3. Borzenko, O. (2017). *Mova yak nayvazhlyvishyy sposib ta osnova formuvannya znan' i uyavlen' lyudyny pro navkolyshnyu diysnist', shcho ob'aktivuyet'sya u vyhlyadi kartyn svitu* // *Naukovi zapysky*. Seriya: Filolohichni nauky. [Language as the most important way and the basis of formation of knowledge and ideas of the person about the surrounding reality, which is objectified in the form of the world view // Research Bulletin. Series: Philological Sciences]. *Kropyvnytskyi: Vydavets Lysenko, V. F.*

4. Holubovska, I., Luchkanyn, S., & Chemes, V. (2016). *Vstup do movoznavstva* [Introduction to linguistics]. Kyiv: VTs "Academiya".

5. Kuranova, S. (2012). *Osnovy psykholinhvistyky* [Basics of Psycholinguistics]. Kyiv: VTs "Academiya".

6. Semeniuk, O., & Parashchiuk, V. (2010). *Osnovy teoriiy movnoyi komunikatsiyi* [Basics of the Theory of Linguistic Communication]. Kyiv: VTs "Academiya" [in Ukrainian].

7. Yashenkova, O. (2011). *Osnovy teoriiy movnoyi komunikatsiyi* [Basics of the Theory of Linguistic Communication]. Kyiv: VTs "Academiya".

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Олександра Борзенко – кандидат педагогічних наук, доцент, кафедра іноземних мов, Харківський національний автомобільно-дорожній університет.

Наукові інтереси: методика викладання іноземної мови, новітні технології у викладанні іноземної мови.

INFORMATION ABOUT THE AUTHOR

Oleksandra Borzenko – Candidate of Pedagogical Sciences, Associate Professor, the Department of Foreign Languages, Kharkiv National Automobile and Highway University.

Scientific interests: methodology of teaching foreign language, modern technologies in teaching foreign language.

УДК 81'373.611:821.161.2-93'06

ЕМОЦІЙНО-ОЦІННЕ НАВАНТАЖЕННЯ ТА СЛОВОТВІРНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ОКАЗІОНАЛЬНИХ ПРИКМЕТНИКІВ У СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ДИТЯЧОМУ ДИСКУРСІ

Ірина ДЕНИСОВЕЦЬ (Полтава, Україна)

e-mail: denysovets.ira@gmail.com

ДЕНИСОВЕЦЬ Ірина. ЕМОЦІЙНО-ОЦІННЕ НАВАНТАЖЕННЯ ТА СЛОВОТВІРНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ОКАЗІОНАЛЬНИХ ПРИКМЕТНИКІВ У СУЧАСНОМУ УКРАЇНСЬКОМУ ДИТЯЧОМУ ДИСКУРСІ

У статті з'ясовано функційно-семантичні особливості okazіональних прикметників та зацентовано увагу на складних категоріях, які нерозривно пов'язані між собою, доповнюючи одна одну, – емоційності й оцінності. Установлено роль індивідуально-авторських дериватів у творенні та характеризації образів персонажів сучасної української дитячої прози кінця ХХ – першого десятиріччя ХХІ ст., проаналізовано їхній стилістичний потенціал, передусім як засобів вираження експресивності, емоційності та оцінності.

Ключові слова: сучасна дитяча література, емоційність, оцінність, індивідуально-авторське словотворення, прикметник.

DENYSOVETS Iryna. EMOTIONAL EVALUATION LOADING AND WORD BUILDING POTENTIAL OF OCCASIONAL ADJECTIVES IN THE MODERN UKRAINIAN CHILDREN'S DISCOURSE

The functional-semantic peculiarities of occasional adjectives are described in the article to characterize the character qualities and heroes' behavior in the works of contemporary Ukrainian children's authors and focused on complex categories that are